

ΑΠΟΘΗΚΗ

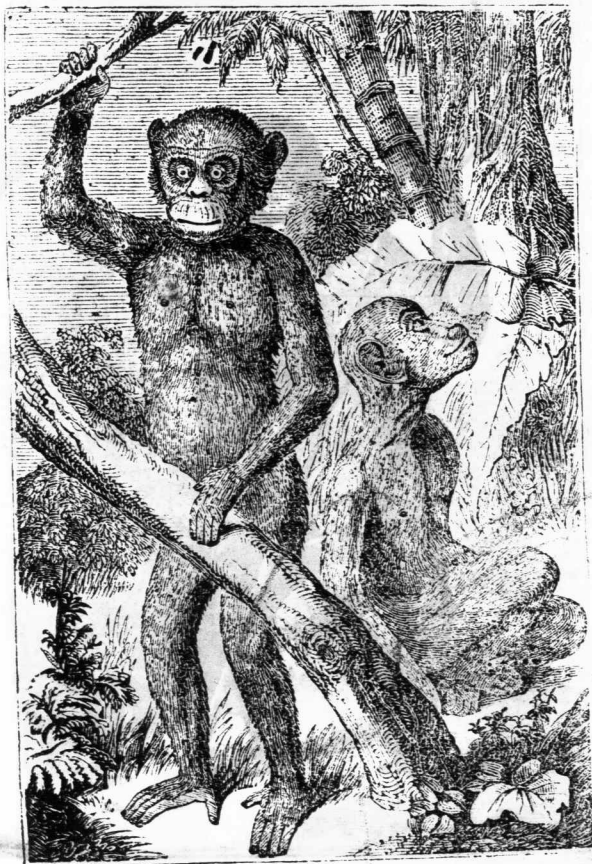
ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΙΟΥΛΙΟΣ, 1840.]

[ΑΡΙΘ. 43.]

Ο ΚΙΜΠΑΝΖΗΣ ΚΑΙ Ο ΟΡΑΓΓΟΥ-ΤΑΓΓΙΟΣ.

Ὁ Κιμπανζῆς, ἡ Πίθηκος Τρωγλοδύτης.

Εκ τῶν ζώων, ὅσα κοινῶς καλοῦνται τετράποδα, ὑπάρχει ἓν γένος, ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν διάφορα εἶδη περιλαμβάνον, εἰς τὸ ὁποῖον, ἀκριβέστερον ἐξετάζοντες, εὐρίσκομεν ἀνάρμοστον ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν. Τὰ ἐμπρόσθια τῶν πιθήκων ἄκρα ἔχουν, ὡς γνωρίζομεν ἅπαντες, δακτύλους καὶ ἀντίχειρα, ὅστις ἐμπορεῖ ν' ἀντιτάσσεται εἰς τοὺς δακτύλους τούτους· τὸ δὲ σύνολον ὁμοιάζει παραπολὺ μὲ τὴν ἀνθρωπίνην χεῖρα. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὀπίσθια τῶν ἄκρα θεωροῦντες μετὰ προσοχῆς, ἀντὶ μεγάλου δακτύλου παραλλήλου μὲ τοὺς λοιπούς, βλέπομεν ἀληθινὸν ἀντίχειρα, τουτέστι μέρος ἱκανὸν ν' ἀντικρίσῃ πρὸς τοὺς τέσσαρας δακτύλους. Ὅθεν τὰ μέρη, τὰ μὲ τοὺς ὀπισθίους πόδας ἄλλων ζώων ἀνταποκρινό-

δ'. 7.

μενα, εἶναι κυρίως χεῖρες· ἅπασαν δὲ τὴν γενεάν τῶν ζώων, τῶν ὑπὸ τῆς κατασκευῆς ταύτης διακρινομένων, ὠνόμασαν τετράχειρα οἱ φυσικοῖστορικοί.

Ἐξ ὅλης τῆς φυλῆς τῶν τετραχείρων ζώων ὁ Κιμπανζῆς ἡ Πόγγος (Πίθηκος Τρωγλοδύτης) πλησιάζει μάλιστα εἰς τὸν ἄνθρωπον, μολονότι ὁ Βαρόνος Κουβιέρ διεφίλονεϊκήσεν ὅτι ὁ Ὁραγγουτάγγιος (Πίθηκος Σάτυρος) ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κατέχῃ τὴν ἀνωτάτην θέσιν. Ἡ ἀπὸ τὸν Κουβιέρ προτίμησις τοῦ δευτέρου εἶδους προέρχεται ἀπλῶς ἐκ τῆς νομιζομένης μεγαλητέρας ἀναπτύξεως τοῦ ἐγκεφάλου, καὶ πλειοτέρας ὑψώσεως τοῦ μετώπου· ἀλλὰ τοὺς χαρακτῆρας τούτους παριστάνουσι μόνον τὰ συνήθως φερόμενα εἰς τὴν Εὐρώπην νέα τὴν ἡλικίαν ἄτομα, ἐνῷ τοιαῦτα σημεῖα ἐντελεστέρων νοητικῶν δυνάμεων λείπουν ὁλότελα εἰς τὸ ἄκματον ζῶον· καθ' ὅλα δὲ τὰ λοιπὰ καὶ ἡ ὀργανικὴ κατασκευὴ καὶ ἡ νοητικὴ δύναμις τοῦ Κιμπανζῆ φαίνονται ἀνώτερα ἀπὸ τὰς τοῦ Ὁραγγουτάγγιου.

Κατὰ τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στόμα ὁ Ὁραγγουτάγγιος προσεγγίζει σχεδὸν εἰς τὰ κατώτερα ζῶα· τὸ πρόσωπον τοῦ Κιμπανζῆ, ἔξ ἐναντίας, οὐχὶ μόνον δὲν εἶναι μακρότερον, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ κρανίον, παρὰ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ γενικῶς συμφωνεῖ μᾶλλον μὲ τὸ ἡμέτερον· τὸ δὲ στόμα δὲν ἔχει τοὺς μεγάλους κυνόδοντας, οἵτινες χαρακτηρίζουν τὸν Ὁραγγουτάγγιον. Εἶναι δὲ τοῦτο πλατὺ, τὰ ὦτα μεγάλα, ἡ μύτη σιμῇ, καὶ οἱ βραχίονες καὶ τὰ σκέλη κατὰ τὴν αὐτὴν περίπου ἀναλογίαν ὡς εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁπόταν τὸ ζῶον στέκῃ ὀρθιον, οἱ ἐμπρόσθιοι δάκτυλοι μόλις ἐγγίζουσιν εἰς τὰ γόνατα. Τοῦ δὲ Ὁραγγουτάγγιου σχεδὸν ἐγγίζουσιν τὴν γῆν εἰς ὁμοίας περιστάσεις, καὶ τὰ ὦτά του εἶναι ἀξιοσημείωτα διὰ τὴν μικρότητα καὶ ἀσχημίαν των. Τὸ σῶμα τοῦ Κιμπανζῆ εἶναι ἐσκεπασμένον μὲ μακράς, χονδράς, μαύρας τρίχας, πυκνοτάτας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, τῶν ὤμων, καὶ τῶν νῶτων, ἀλλ' ἀραιὰς ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τῆς γαστρός· τὸ πρόσωπον εἶναι βαθὺ μελάγχρουν, γυμνὸν δὲ, ὡς καὶ τὰ ὠτία· αἱ παρειαὶ ὅμως ἔχουν μακράς μελαίνας παραγενειάδας.

Μᾶς βεβαιοῦν οἱ τὴν Ἀφρικὴν περιελθόντες, ὅτι ὁ τέλειος Κιμπανζῆς φθάνει εἰς τὸ σύνηδες τοῦ ἀνθρώπου ἀνάστημα, καὶ ὅτι ἔχει νόησιν πολὺ ἀνωτέραν τῆς τῶν ἄλλων τετραχείρων. Κατοικεῖ δὲ ἀπὸ τῆς Σιέρρας Λεῶνε μέχρι τῶν νοτίων συνόρων τῆς Ἀγγόλας, ἰσῶς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ Γαμβία μέχρι τοῦ Ἀκρου Νέγκρου.

Ἀναμφιβόλως οἱ νάνοι, κυνοκέφαλοι, καὶ οἱ λοιποὶ ἀλλόκοτοι καὶ δύσμορφοι λαοί, περὶ ὧν διηγοῦντο οἱ ἀρχαῖοι ὅτι κατὰκου εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἀφρικῆς, δὲν ἦσαν εἰμῇ τοιαῦτα πιθήκων εἶδη· ἀλλ' ἡ λέξις Τρωγλοδύτης, τὴν ὁποίαν συγγραφεῖς τινὲς ὑπέθεσαν ὅτι ἀνεφέρετο εἰς τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ζῶον, ἐδήλου κατ' ἀλήθειαν γένος βαρβάρων, ὡς κάλλιστα γνωρίζουν οἱ τῆς ἀρχαίας γεωγραφίας εἰδήμονες.

Ἄπαντες οἱ περιηγηταὶ συμφώνως μᾶς βεβαιοῦν, ὅτι εἰς τὴν φυσικὴν αὐτῶν κατάστασιν οἱ Πίθηκοι Τρωγλοδύται ζῶσι κοινωνικῶς εἰς τὰ δάση, ὅπου, τῶν δένδρων τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλάδους συμπλέκοντες, κατασκευάζουσι καλύβας διὰ νὰ σκεπάζωνται ἀπὸ τὸν ἥλιον καὶ τὰς τροπικὰς βροχάς· ὅτι περιπατοῦν ὄρσιοι, ὀπλίζονται μὲ ρόπαλα, συνενούμενοι δὲ ἀποκρούουσι τῶν ἀγρίων θηρίων τὰς ἐφόδους, καὶ τὸν ἐλέφαντα αὐτὸν ἀναγκάζοντες νὰ φεύγῃ ἐκ τῶν χωρῶν εἰς τὰς ὁποίας διατρίβουν. Ἀκόμη δὲ καὶ ἄνθρωποι κινδυνεύουν, ὅπου ἐμβαίνουσιν εἰς τὰ δάση ταῦτα ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν ἢ ἄοπλοι· λέγεται μάλιστα ὅτι τὰ ζῶα ταῦτα πολλάκις ἀρπάζουσι γυναῖκας, καὶ ἱστορεῖται περὶ τίνος Ἀφρικανῆς ὅτι ἔζησε τρία ἔτη μεταξὺ τῶν, εἰς τὸ διάστημα τῶν ὁποίων περιποιῶντο μὲν αὐτὴν πάντοτε φιλοφρόνως, ἀλλὰ τὴν ἐμποδίζαν ὁσάκις ἐπεχειροῦσε νὰ φύγῃ. Ὅταν οἱ Μαῦροι ἀφίσσῃσι πυρκαϊὰν εἰς τὰ δάση, λέγεται ὅτι συνάγονται περὶ αὐτῆς καὶ θερμαίνονται οἱ Πίθηκοι Τρωγλοδύται, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀρκετὸν νοῦν, ὥστε νὰ τὴν διατηρᾷσι ῥίπτοντες νὰ ἐπ' αὐτῆς ξύλα.

Οἱ Πίθηκοι Τρωγλοδύται, ὅσοι γενικῶς ἐφῆρθησαν εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ τῶν ὁποίων τὰ ἥδη παρατήρησαν οἱ φυσικοῖστορικοί, ἦσαν ἅπαντες ἀώρου ἡλικίας. Εἰς τοιοῦτος, δεχθεὶς πρό τινων ἐτῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετὰ νέου Ὁραγγουτάγγιου τῆς αὐτῆς περίπου ἡλικίας, ἐχορήγησεν ἀρίστην εὐκαιρίαν διὰ νὰ συγκρίνῃ τις τὴν μορφήν καὶ τὰς ἑξέεις τῶν δύο τούτων ζώων. Ὁ Κιμπανζῆς, καίτοι σωματικῶς πάσχων, καὶ διὰ τοῦτο εὐερέδιστος καὶ ὀργίλος, ἐδείκνυε πολὺ περισσοτέραν νόησιν· ἦτο δραστήριος, ταχύς, καὶ προσεκτικὸς εἰς ὅλα ὅσα ἐγίνοντο περὶ αὐτοῦ· οὐδεὶς ἐμβαίνειν εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου εὕρισκετο, οὐδ' ἐξήρχετο κινήεις, χωρὶς νὰ ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν του. Ὁ Ὁραγγουτάγγιος, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐδείκνυε μελαγχολίαν καὶ ἀδιαφορίαν πρὸς τὰ τρέχοντα, ἥτις σχεδὸν κατήντα εἰς ἀπάθειαν· μολοντί δὲ ἡ ὑγεία αὐτοῦ ἐπασχεν ὀλιγώτερον, ἦτο προδήλως κατώτερος τοῦ συντροφῆς του ὡς πρὸς ζωηρότητα καὶ παρατήρησιν. Εἰς μίαν περίστασιν, καθ' ἣν τὰ ζῶα ταῦτα ἐγευματίζον ἀπὸ γεώμηλα καὶ βραστήν ὀρνίθα, περικυκλωμένα κατὰ τὸ σῆμας ὑπὸ πλήθους ξένων, ὁ Ὁραγγουτάγγιος ἀφῆκε νὰ ἐπαρθῇ τὸ πινάκιόν του, χωρὶς κατὰ τὸ φαινόμενον νὰ πειραχθῇ· ὅλον δὲ τὸ ἐναντεῖον ὁ Κιμπανζῆς· ὠφεληθέντες ἀπὸ τὸ ἀρμόδιον τῆς εὐκαιρίας, ἐνῶ εἶχε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἀπεστραμμένην πρὸς θεωρίαν τινὸς ἐμβαίνοντος εἰς τὸ δωμάτιον, ἐκρύψαμεν καὶ αὐτοῦ τὸ πινάκιον· δι' ὀλίγας

στιγμὰς ἐκύτταξεν ὀλόγυρα νὰ ἴδῃ τί ἀπίγγινε τὸ πινάκιόν του, ἀλλὰ μὴ εὐρὼν αὐτὸ ἤρχισε νὰ κρεμάξῃ τὰ χεῖλη καὶ νὰ μᾶς ἀγριοβλέπῃ, ἀπαράλλακτα ὡς θυμωμένον τέκνον, ἕως οὗ, ἰδὼν νεάνιδα, ἥτις ἔτυχε νὰ στέκῃ πλησίον του γελάσῃ, ἡ αὐτὴν ἴσως ὑποπτευόμενος πρωταίτιον, ὤρμησε κατεπάνω τῆς μὲ τὴν μεγίστην λύσσαν, καὶ πιδανὸν ὅτι ἤθελε τὴν δαγκάσειν, ἂν δὲν ἐπρόφθανε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ὅτε δὲ τὸν ἐπανεστράφη τὸ πινάκιον, ἐφρόντισε νὰ ἐμποδίσῃ τοῦ παιγνιδίου τὴν ἐπανάληψιν, σταθερῶς κρατῶν αὐτὸ μὲ τὴν μίαν χεῖρα, ἐνῶ ἔτρωγε μετὰ τῆς ἄλλης.

Ὁ Ὁραγγουτάγγιος, ἢ Πίθηκος Σάτυρος.

Ὁ Ὁραγγουτάγγιος, (Πίθηκος Σάτυρος), ὁ πλεῖον διαβόητος ὅλων τῶν πιθήκων, εἶναι γέννημα τῶν πλείον ἀπομεμακρυσμένων καὶ ἀσυνχάστων δατῶν εἰς τὸ ἐνδότερον τῆς Βορνεῖου, Ταίας, καὶ Σουμάτρας, ἴσως δὲ καὶ τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Μαλακῆς χερσονήσου. Ὡς ἥδη προελέχθη, νεώτατος ὢν, ἔχει στρογγυλότητα κρανίου καὶ ὕψος μετώπου, σχεδὸν ὡς ὁ ἄνθρωπος· ἀποῦ ὅμως ἡλικιωθῇ, ἀλλοιούνται οἱ χαρακτῆρες οὔτοι κατὰ τρόπον παράδοξον, καὶ ἡ μὲν κεφαλὴ λαμβάνει τὸ εἰς μεγάλα σαρκοφάγα ζῶα ἰδιαίτερον σχῆμα, τὸ δὲ μέτωπον καταντὰ ὀμαλώτατον πρὸς δὲ τούτοις, αἱ ἐξέχουσαι αὐτοῦ γνάθοι, τὸ ὑπερβολικὸν μέγεθος τῶν κυνοδόντων, τῶν βραχιόνων τὸ ἀσύμ-

μετρον μήκος, ὁ μικρὸς, παχὺς τράχηλος, ὑπὸ δύο μεγάλων μεμβρανῶν σάκκων ἡσχημισμένος, οἵτινες δίδουν ὀξύ τινα βαθύν τόνον εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ζώου, καὶ ἄλλα τινὰ τοῦ γενικοῦ ὀργανισμοῦ του, ἐξευτελίζουσι τὸν Ὁραγγοτάγγιον, ὑποδεέστερον τοῦ Κιμπανζῆ αὐτὸν καθιστάνοντες. Τὸ μέγα μήκος τῶν βραχιόνων εἶναι βέβαια ἡ σημαντικωτέρα περὶ τὸ ζῶον ταῦτο ιδιότης, παραβαλλόμενον μάλιστα μετὰ τὴν βραχύτητα τοῦ σώματος καὶ τῶν σκελῶν· ὅταν στίκῃ ἐντελῶς ὀρσιον, εἰ δάκτυλοι ἐμποροῦν σχεδὸν νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν γῆν· κατὰ συνέπειαν δὲ τούτου ὁ Ὁραγγοτάγγιος δυσκολώτερον λαμβάνει τὴν δίπουν στάσιν παρὰ ὁ Κιμπανζῆς· ἔβλεπεν καὶ σπανίως ἐπιχειρεῖ νὰ βαδίξῃ μετὰ μόνον τοὺς ὀπισθίου πόδας· ὁσάκις δὲ πράττει τούτο, μεταχειρίζεται πάντοτε τὰς χεῖρας πρὸς στερέωσιν τῆς κλονουμένης ἰσορροπίας του, ἐλαφρῶς τὸ ἔδαφος ἐγγίζων ἐκατέρωθεν ἐνῶ προβαίνει, καὶ ἀναλαμβάνων οὕτω τὴν χανομένην τοῦ σώματος ἰσοσταθμίαν. Ὁ Ὁραγγοτάγγιος, ὡς ὁ Κιμπανζῆς, στερεῖται ἀπὸ τυλώσεως· τὸ ῥύγχος εἶναι ἀρκετὰ μεμακρυσμένον, τὸ στόμα μέγαλον καὶ δύσμορφον, τὰ χεῖλη λεπτά καὶ προέχοντα, ἡ σιαγὼν σχεδὸν ἐλλείπουσα, τὰ ὠτία μικρότατα, καὶ ἡ μύτη τόσον σιμῇ, ὥστε ἀναγνωρίζεται μόνον διὰ τῶν μυκτήρων. Τὸ πρόσωπον, τὰ ὦτα, καὶ αἱ χεῖρες εἶναι γυμνά, ἔχουσι δὲ τὸ κοκκινωπὸν τῆς πλίνθου χρῶμα· τὰ ἔμπροσθεν μέρη τοῦ σώματος εἶναι ἀραιῶς τετριχωμένα, ἀλλὰ τὴν κεφαλὴν, τοὺς ὤμους, τὰ νῆα, καὶ τὰ ἄκρα σκεπάζουσι πυκνότατα μακρὰ τρίχες βαθείος οἰνώδους ἐρυθροῦ χρώματος. Οἱ ὀνυχες τῶν ὀπισθίων ἀντιχειρῶν λείπουσιν ἐνίοτε εἰς τινα νέα τὴν ἡλικίαν ἄτομα, οὐχὶ ὅμως πάντοτε καὶ εἰς ὅλα, ὡς συγγραφεῖς τινες ἠθέλησαν νὰ μᾶς καταπέιουσιν.

Τῶν Εὐρωπαίων αἱ μετὰ τῆς Ἰνδίας σχέσεις ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς δεκάτης πέμπτης ἑκατονταετηρίδος συγχάκις ἐχορήγησαν εὐκαιρίαν πρὸς παρατήρησιν τοῦ ζώου τούτου, καὶ πολλὰ νέα τὴν ἡλικίαν ἄτομα εἰσήχθησαν κατὰ διαφόρους καιροὺς εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Ὁλλανδίαν, Γαλλίαν, καὶ Πορτογαλίαν. Εἰς τὴν νεότεραν εἶναι μάλιστα ἀξιοσημειώτων τὸ πρᾶον καὶ φιλόστοργον τῆς διαθέσεώς του· ἀλλ' ἡ ψυχρότης καὶ ὑγρασία τῶν βορεινῶν τόπων τῆς Εὐρώπης ἐμποδίζουσι τὴν τῶν δυναμῶν αὐτοῦ ἀνάπτυξιν, καὶ εἰς ὀλιγωτάτους μῆνας τοῦ τελειοῦσιν τὴν ζωὴν. Τὰ ἐπόμενα περὶ τῶν ἔξεων καὶ τρόπων ἐνός, τὸ ὅποιον ὁ Dr. Clarke Abel παρατήρησεν εἰς τὴν Ἰαύαν, δεικνύουσι τὸ ζῶον εἰς αἰσιωτέρας, καθ' ὅσον φυσικωτέρας, περιστάσεις. 'Εἰς τὴν Ἰαύαν, λέγει ὁ κύριος Ἀβελ, 'κατέλυεν ὁ Ὁραγγοτάγγιος εἰς μέγαν ταμάρινδον πλησίον τῆς κατοικίας μου, ἐσχημάτισε δὲ κοίτην συμπλέξας τοὺς μικροὺς κλάδους καὶ μετὰ φύλλα σκεπάσας αὐτούς. Τὴν ἡμέραν εἶχε τὴν κεφαλὴν προκύπτουσαν ἔξω τῆς φωλεᾶς, παρατηρῶν τοὺς ὑποκάτωθεν διαβαίνοντας, ὅποτε δ' ἐβλέπε κανένα μετὰ ὀπίρας, κατέβαινε καὶ τοῦ ἐζητοῦσε. Πάντοτε ἐκλαγίαζε διὰ τὴν νύκτα περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου,

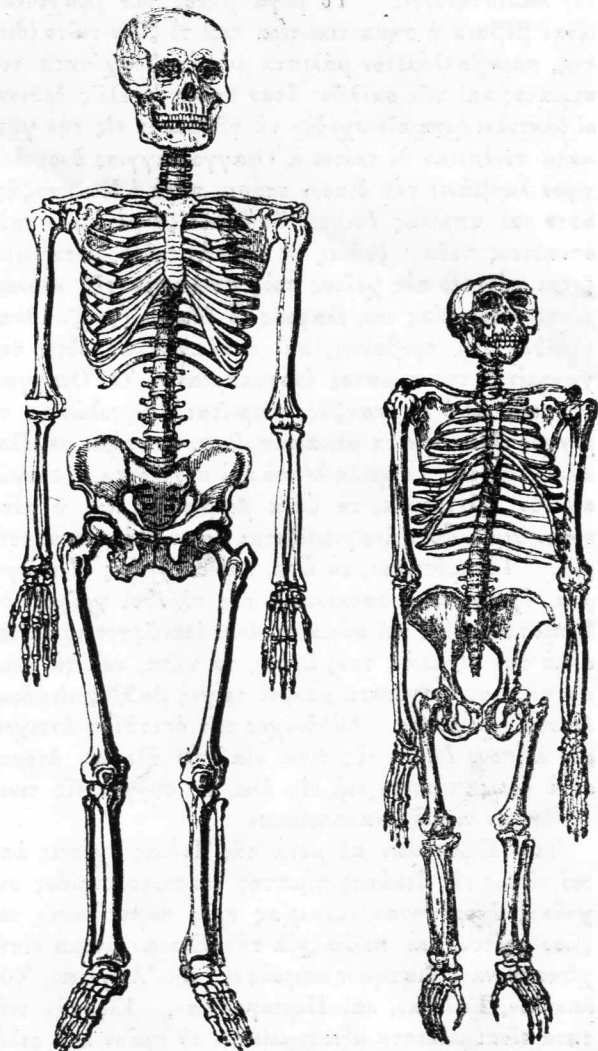
ἢ ταχύτερα ἐὰν ἦτο χορτασμένος· ἐσηκόνετο δὲ μετὰ τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπεσκέπτετο ἐκείνους, παρ' ὧν συνήθως ἐλάμβανε τροφήν. 'Επὶ τοῦ πλοίου ἐκοιμάτο γενικῶς σιμὰ τοῦ καταρτίου, εἰς πανίον περιτυλισσόμενος. 'Ενίοτε προκατελάμβανα τὴν κοίτην αὐτοῦ, καὶ τὸν ἐπαίδευα μὴ θέλων νὰ τὴν παραχωρήσω. Εἰς ταύτας δὲ τὰς περιστάσεις, ἐπροσπάθει νὰ σύρῃ τὸ πανίον ὑποκάτωθεν μου, ἢ νὰ με ἀναγκάσῃ νὰ τὸ παραιτήσω, καὶ δὲν ἡσύχαζε πρὶν ἐγὼ ἐξέλθω. 'Αν ὅλα τὰ πανία ἐτύχαιναν βαλμένα, περιήρχετο ζητῶν ἄλλο τι σκέπασμα, καὶ ἡ ἐκλεπτε φόρεμά τι τῶν ναυτῶν, ἢ ἐπαίρνε τὰ ἐπαπλώματα κάμμιᾶς κλίνης. Εἰς τὴν Ἰαύαν, προσφιλεστέραν διασκεδάσιν εἶχε τὸ νὰ κινῆται ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ἢ νὰ ἀναβαίνει εἰς τὰς στέγας τῶν οἰκιῶν· ἐπὶ δὲ τοῦ πλοίου, νὰ κρεμάζεται ἀπὸ τὰ σχοινία, ἢ νὰ παίξῃ μετὰ τοὺς παῖδας τοῦ καραβίου. Εἰς τοῦτο ἐδίδε πρῶτος ἀφορμὴν κτυπῶν αὐτοὺς μετὰ τὴν χεῖρά του ἐνῶ ἐπερνοῦσαν, ἔπειτα δὲ διὰ πηδήματος ἀπομακρυνόμενος, ἀλλ' ἀφίνων νὰ τὸν προφθάνωσι καὶ νὰ συμπλέκωνται εἰς ψευδὴ μάχην. Μικροὺς τινας πίθηκας εἰς τὸ πλοῖον εὕρισκόμενους ὀλίγον μὲν περιεργάζετο, ἐνόςω παρετήρουν αὐτὸν οἱ ἄνθρωποι τοῦ καραβίου. Μίαν φορὰν τῶντι ἀναφανδὸν ἐζήτησε νὰ ρίψῃ κλωβίον εἰς τὴν θάλασσαν περιέχον τρεῖς ἐξ αὐτῶν· ἀλλὰ μ' ἐφαίνετο ὀλιγώτερον ἀδιάφορος εἰς τὴν συναναστροφὴν των, ὁσάκις δὲν παρετηρεῖτο ἀπὸ ἡμᾶς. 'Εστοχάσθη αὐτὸν ποτὲ, ὑπτιον κείμενον, μετὰ πανίον δὲ κατὰ μέρος ἐσκεπασμένον, θεωροῦντα μετὰ πολλὴν σοβαρότητα τὰ παιγνίδια νέου τινὸς πιθήκου, ὅστις ἐπιδούσεν ἄνωθέν του· τέλος δὲ, τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν, κ' ἐζήτησε νὰ τὸν περιτυλίξῃ ἐντὸς εἰς τὸ σκέπασμά του. Ὁ πίθηκος, μὴ νοστιμειθεὶς τὸν περιορισμὸν, τοῦ ἐξέφυγεν, ἀλλ' ἤρχισε καὶ πάλιν τὰ παιγνίδιά του· μολονότι δὲ συνεχῶς ἐπιάνετο, πάντοτε ἐξέκοπτεν. Ἡ συναναστροφή ὅμως δὲν ἦτον ἴσου πρὸς ἴσον, διότι ποτὲ δὲν συγκατέβαινεν ὁ Ὁραγγοτάγγιος νὰ παίξῃ μετὰ τοὺς πίθηκας, ὡς μετὰ τοὺς ναύτας. Οἱ πίθηκες, μ' ὅλον τοῦτο, ἠγάπων τὴν συναναστροφὴν του, διότι, μολὶς ἀφινόμενοι λυτοὶ, εἰς ἐκείνου τὸ ἀναπαυτήριον διευθύνοντο.

'Αλλὰ, μολονότι τοσαύτην ἐδείκνυε πραότητα ὁσάκις δὲν ἦτον ἰσχυρὰ παρωγισμένος, ἡμποροῦσεν ὅμως εἰς σφοδρὰν λύσσαν νὰ διερεθισθῇ, καὶ εἰς μίαν ἢ δύο περιστάσεις ἔκαμε πράξιν, ἥτις, ὑπὸ λογικοῦ ὄντος ἂν ἐγένετο, ἤθελεν ὀνομασθῇ ἀπειλὴ αὐτοχειρίας. Ὅποτε, ζητῶν παρὰ τινος πορτογάλλιον, ἀπετύγχανε νὰ τὸ λάβῃ, ἐκραύγαζε τρανώτατα, καὶ μανιωδῶς ἐκινεῖτο εἰς τὰ σχοινία, ἔπειτα δὲ στρεφόμενος ἐζήτησε αὐτὸ καὶ πάλιν· ἐὰν δὲ καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀπετύγχανεν, ἐκυλίετο μερικὴν ὥραν ὡς ὠργισμένον τέκνον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, ἐκβάλλων τὰς πλέον διαπεραστικὰς κραυγὰς, ἔπειτα δὲ, ἀναπηδῶν ἐξαίφνης, ὠρμούσε μανιωδῶς κατὰ τὴν πλευρὰν τοῦ καραβίου, καὶ ἐγένετο ἄφαντος. Τὴν πρώτην φορὰν, κατ' ἡμεῖς εἶδαμεν

τὴν πρᾶξιν ταύτην, ἐστοχάσθημεν ὅτι εἶχε πέσειν εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἐρευνήσαντες εὐρήκαμεν αὐτὸν κεκρυμμένον ὑπὸ τὰς ἀλυσίδας·

Ὁ τέλειος τὴν ἡλικίαν Ὁραγγουτάγγιος σπανίως ὑπέπεσεν εἰς τὴν παρατήρησιν τῶν Εὐρωπαίων. Παρὰ τοῦ αὐτοῦ σοφοῦ ἀνδρὸς (Dr. Clarke Abel) ἔχομεν περιγραφὴν ἀτόμου τινός, ἐπτά ποδῶν τὸ ἀνάστημα, τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως καταχωροῦμεν. Τὸ ζῶον τοῦτο ἀνεκάλυφεν ἡ συνοδία ἐμπορικοῦ πλοίου εἰς τόπον καλοῦμενον Ῥαμβούν, κατὰ τὸ βορειοδυτικὸν παράλιον τῆς Σουμάτρας, ἐπὶ μέρους ὅπου ἦσαν ὀλίγα μόνον δένδρα καὶ μικρὰ ἔκτασις καλλιεργημένης γῆς. Ἀναμφιβόλως δὲ εἶχεν ἐλθεῖν ἀπὸ μακρὰν, διότι αἱ κνῆμαί του ἦσαν καταλασπωμέναι μέχρι τῶν γονάτων, καὶ οἱ ἐντόπιοι δὲν ἐγνώριζαν αὐτό. Σιμῶσαντος τοῦ τῆς λέμβου πληρώματος, κατέβη ὁ Ὁραγγουτάγγιος ἀπὸ τὸ δένδρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, καὶ διευθύνθη εἰς δάσος τι ὀλίγον ἀπέχον, παριστάνων, ἐνῷ ἐκινεῖτο, τὸ φαινόμενον ὑψηλῆς ἀνθρωποειδοῦς μορφῆς, με στυλινὰς μελαγχρόνους τρίχας ἐσκεπασμένης, ὀρθίως περιπατῶν με κλονούμενον βᾶδισμα, κάποτε δὲ ταχύνων με τὰς χεῖρας τὴν κίνησιν, καὶ ἄλλοτε ὠδούμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν διὰ τῆς βοηθείας κλάδου τινός. Ἄλλ' ἦτο πασίδηλον ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς ἀδένδρου γῆς περίπατος ὀλίγον εἰς αὐτὸν ἤρμοζε, διότι, ἀκόμη καὶ ὅτε διὰ τῶν χειρῶν ἢ διὰ βακτηρίας ἐβοηθεῖτο, προώδευε βραδέως καὶ παρεφέρετο· μεταξύ τῶν δένδρων ἦτο χρεῖα νὰ ἴδῃ τις αὐτὸν διὰ νὰ λογαριάσῃ τὴν εὐστροφίαν καὶ ἰσχύν του. Ὑποχρεωθεὶς εἰς μικρὸν τι δάσος, λέγει ὁ κύριος Ἀβελ, ἔπιασε δι' ἐνὸς πηδήματος ὑψηλότατον κλάδον, καὶ ἐπῆδα ἐξ ἐνός εἰς ἄλλο δένδρον με τὴν ταχύτητα κοινοῦ πιθήκου, φεύγων ἴσα με ταχυδρόμον ἵππον. Ἀφοῦ δ' ἔλαβε πέντε σφαίρας, παρελύθησαν αἱ δυνάμεις του, καὶ στηριχθεὶς ἀπηυδημένος εἰς κλάδον τινὰ, ἐξέραςε ποσότητα αἵματος. Οἱ κυνηγοὶ, μὴ ἔχοντες πλεον ἄλλην πυρίτιδα, ἀναγκάσθησαν νὰ κόψωσι τὸ δένδρον διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσωσιν· ἀλλὰ πόσον ἐξεπλάγησαν ἰδόντες αὐτὸν, ἐνῷ τὸ δένδρον ἐπιπτε, καταφεύγοντα εἰς ἄλλο, με ἰσχύν ἀμείωτον κατὰ τὸ φαινόμενον! Τῶντοι πολλὰ δένδρα ἠναγκάσθησαν νὰ κόψωσιν, ὥστε νὰ καταβιβάζωσιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς· ἀκόμη δὲ καὶ ἀφοῦ ἐνίκηθη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν ἐχθρῶν, καὶ σχεδὸν ἐθνήσκει, πιάσας λόγχην καμωμένην ἀπὸ εὐκαμπτου ξύλου, ἥτις ἤμπορε ν' ἀνῆλθῃ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ πλείον ευρώστου ἀνδρὸς, τὴν κατασυνέτριψεν ὡς κάλαμον. Οἱ βοηθήσαντες εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ εἶπον, ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ἐκφρασις τοῦ προσώπου του, ὡς καὶ ὁ ἐλεεινὸς τρόπος, καθ' ὃν ἐβαλλε τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν πληγῶν, τόσον θλιβερά αἰσθήματα τοὺς ἐπροξένησεν, ὥστε σχεδὸν ἤρχισαν ν' ἀμφιβάλλωσι περὶ τῆς φύσεως τοῦ πραττομένου. Ἦτο δ' ἐπτά πόδας ὑψηλός, με πλατὺ ἀνοικτὸν στῆθος, καὶ στενὴν ὀσφύν. Ἡ σιαγὼν αὐτοῦ εἶχεν οὐλον γένειον ἐκατέρωθεν, σχηματίζον κοσμητικὸν μᾶλλον παρά φοβερὸν παράρτημα εἰς τὸ πρόσωπόν του. Οἱ βραχίονες, ἀκόμη καὶ ἀναλόγως τοῦ ὕψους του, ἦσαν μακροί. ἀλλὰ

τὰ σκέλη του ἦσαν πολὺ μικρότερα. Σύνολον τὸ θνήσκον, προσθέτει ὁ βιογράφος του, διήγειρε θαυμασμὸν, καὶ πολὺ μᾶλλον ἐκπλήξιν παρὰ φόβον. Αἱ τρίχες αὐτοῦ ἦσαν λεῖαι καὶ ὑαλιστεραί· εἶχε δὲ πᾶν σημεῖον ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητος καὶ ῥώμης του.

Σκελετὸν τοῦ Ἀιθιώπου.

Σκελετὸν τοῦ Κιμπατζῆ.

Ὡς εἶπομεν ἤδη, καὶ ὡς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἐνταῦθα εἰκονογραφίας, ὁ Κιμπατζῆς εἶναι τὸ ἀνθρωποειδέστερον ἀπὸ τὰ ζῶα· τῶντοι, ὅχι μικρὸν μέρος τοῦ ὁργανισμοῦ του συμφωνεῖ πολὺ με τὸν ἀνθρώπινον· ὁθεν καὶ τινες δι´σχρίσθησαν ὅτι ὁ ἀνθρώπος καὶ ὁ Κιμπατζῆς εἶναι τῆς αὐτῆς ζωολογικῆς οἰκογενείας μέλη. Ἄλλ' αἱ τῶν νεωτέρων ἀνατόμων ἀκριβεῖς ἐρευναι ἀναντιρρήτως ἀποδεικνύουν, ὅτι μ' ὅλην ταύτην τὴν ὁμοιότητα ὑπάρχουσι καὶ ἱκανώταται διαφοραί. Παρατρέχοντες δ' ὅλας τὰς λοιπὰς, ὑπὲρ τὰς εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν, σημειούμενην τὴν εἰς τὸ ὁστοῦν τῆς πτέρνης, τὸ ὅποιον εἰς τὸν ἀνθρώπον δὲν ἐξέχει ἀναλόγως τοσοῦτον εἰς τὰ ὀπίσω, ὅσον εἰς τὸν Κιμπατζῆν· ἡ δὲ πτέρνα εἶναι μάλιστα τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε καὶ κα-